

Document behorend bij de internetconsultatie van het wetsvoorstel Huur en inkomensgrenzen

Geachte leden van de Tweede Kamer,

Ik hoop dat u onderstaande aandachtig wilt lezen, waarin ik u onze situatie zal toelichten:

Ik ben 72 jaar en woon samen met mijn vrouw 40 jaar in de Amsterdamse Pijp, in een woning die destijds niemand wilde huren, en die wij als huurders zelf geheel hebben gerenoveerd. Wij behoren nu tot de kleine groep bewoners, die nog niet uit de buurt is verjaagd door de nieuwe elite, die geen betrokkenheid op de buurt heeft en alleen betrokken is op zichzelf en hun veelal Expat sociale kringen.

Ons inkomen ziet er op papier goed uit en valt net boven de grens van € 70.000,- doordat er de komende vier jaar bij ons nog sprake is van een bruto extra inkomen uit een levensverzekering. Dat bedrag moeten wij echter geheel besteden aan de belasting, omdat de zaak van mijn vrouw te midden van het ZZP geweld en het internet tijdperk het niet heeft overleefd, wat leidde tot tekorten (helaas kon het verlies bij de zaak van mijn vrouw weer niet verrekend worden met mijn winst, hetgeen deze problemen opgelost zou hebben), waardoor wij een achterstallige belastingschuld kregen, die wij middels een lening hebben voldaan. Deze lossen wij nu af uit de uitkering van de levensverzekering. Kortom het door ons te besteden bedrag is stukken lager dan dat het er op papier uitziet.

De voorgestelde huurverhoging de komende jaren van € 100,- per maand zou betekenen dat onze huur zal opklimmen op basis van de huidige commerciële huurprijs per m² naar € 1750 per maand. Op dit moment betalen wij € 820,- per maand. Als wij nu een andere vergelijkbare etage van 65 m² in de vrije sector zouden moeten huren, zou ons dat tussen de € 1650,- en € 2000,- per maand kosten.

Kortom: blijven kunnen wij niet betalen, maar verkassen ook niet, of het zou moeten zijn dat wij bv. naar Geleen verhuizen. Dan verliezen wij echter geheel onze sociale inbedding, die wij nu juist zo hard nodig hebben, om conform het beleid van dit kabinet als oudere thuis te kunnen blijven wonen.

En dan te bedenken dat de huiseigenaar het totale pand al lang gesplitst heeft en er op wacht de etage te verkopen voor een prijs tussen de € 700.000,- en 1 miljoen!

Er valt dus helemaal geen sociale huurwoning vrij! En de verdere gentrificatie van de buurt en het verdwijnen van de sociale cohesie wordt nog sterker.

Maar blijkbaar is dat geen zorgpunt voor het kabinet. Integendeel, doordat dit kabinet de expats over 30% van het inkomen een vrijstelling Inkomsten Belasting geeft, worden zij sterk bevoordeeld en kunnen zich huren veroorloven, die wij bij eenzelfde inkomen niet kunnen opbrengen. Er is dus volstrekt geen gelijk speelveld op de huurmarkt. Als voor ons de eerste 30% niet voor de Inkomsten Belasting belast zou worden, zouden wij immers bijna € 10.000,- netto per jaar extra overhouden. En als u dan in aanmerking neemt dat ons pensioen naar alle waarschijnlijkheid wordt verlaagd en al jaren niet is geïndexeerd, dan begrijpt u wellicht in wat voor minpositie wij worden geplaatst.

De onveiligheid die wij daarbij tot heden ervoeren, kunnen wij het beste omschrijven als het gevoel dat wij zagezegd worden uitgerookt. Maar met de voorgestelde inkomens afhankelijke huurverhoging hebben wij nu het gevoel dat er met scherp ons wordt geschoten. Weliswaar is dit beedspraak, maar de onzekerheid en de angsten die dit oproept zijn er niet minder om. Hoezo nog genieten van een 'wilverdiende oude dag'?

Hoe bizar het ook moge klinken, als wij in Amsterdam en in deze buurt willen blijven wonen, dan worden wij alleen nog beschermd door een onverhoopte dood van een van ons beiden, waarbij de overlevende in de huidige woning kan blijven, omdat het inkomen dan daalt.

Wij gaan er echter graag van uit, dat wij de laatste jaren van ons leven samen in het huis en de buurt kunnen doorbrengen, waarin wij nu 40 jaar wonen. Het niet aannemen van dit wetsvoorstel zou ons daarbij helpen.